

[A. C. Normann.]

Jeg ved ikke, om ikke det skulle berettigede mig til at opfatte det således, at det ærede medlem altså ville henlede min opmærksomhed på, at kanonløbet og krig var det, som i den forbindelse var afgørende. Det er rigtigt, at det ærede medlem har fremhævet amerikanernes store humanitære hjælp, og jeg tvivler da slet ikke om, at det ærede medlem — det har det ærede medlem også givet udtryk for — ganske klart forstår, at man i det mindste ved humanitær hjælp, ved sociale foranstaltninger, kan bekæmpe kommunismen, og at det er midler, man bør anvende i bekæmpelsen af den. Men én ting begriber jeg fortfarande ikke: at det ærede medlem overhovedet giver sig til at polemisere imod mig, hvis det er sådan, at det ærede medlem mener, at min udtalelse var korrekt.

Det ærede medlem spurgte mig dengang om, hvad jeg ville gøre, hvis man kom ud for aggression fra guerillastyrker. Jeg synes slet ikke, det har med vort emne her at gøre. Hvis man bliver angrebet af en væbnet styrke, så er den krig, man fører, ikke mod en eller anden isme, heller ikke mod kommunismen; så er det en krig imod den væbnede styrke, der har angrebet én, og jeg har da ikke nogen sinde drømt om at hævde det synspunkt, at man ikke skulle føre krig i tilfælde af et sådant angreb.

(Kort bemærkning).

Erik Kragh: For at det skal være helt klart, hvad det drejer sig om, så er det den bemærkning, det ærede medlem kom med, under debatten i dag, og som altså svarer til den, det ærede medlem kom med under debatten i januar. I dag sagde det ærede medlem ordret: Gudskelov er det kun det ærede medlem hr. Erik Kragh, der gik imod min påstand om, at kommunismen ikke kan bekæmpes ved våben alene.

(Kort bemærkning).

A. C. Normann: Jeg tillader mig at spørge det ærede medlem, om der da er andre, der går imod den, end det ærede medlem hr. Erik Kragh.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lukkeloven.

(Lovforslaget (nr. 140) findes i tillæg A. sp. 1807, fremsættelsen i tidenden sp. 3693).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Albertsen: I september 1963 stillede jeg til daværende handelsminister Baunsgaard et spørgsmål om lukketider i forbindelse med trafik kiosker med udgangspunkt i nogle problemer fra Marstal. Den daværende handelsminister stillede sig positivt med henblik på en kommende revision af lukkeloven, der skulle tilgodese dette problem, som det var rimeligt at fjerne.

Der er derfor god grund til at takke handelsministeren, fordi han nu kommer med et initiativ, som var nødvendigt, da spørgsmålet ikke administrativt kunne løses på grundlag af det løfte, som dengang blev afgivet. Jeg skal gerne som gammel Marstallerdreng kippe med flaget for kioskejeren i Marstal, der har foranlediget, at det nu er nødvendigt at gennemføre en sådan revision, fordi han så stædigt og så udholdende har fastholdt sin ret og er gået til de nødvendige instanser for at få sin ret. Denne stædighed er måske lidt af et karaktertræk, som der i høj grad er lokalhistorisk tradition for, så jeg skal da kun respektere, at dette er sket; det beviser jo også, at man med udholdenhed kan opnå resultater.

Den lovændring, som ministeren her foreslår, bygger jo især på hensynet til trafik kioskerne. Ministeren foreslår, at afgørelserne skal træffes af de lokale politimyndigheder — en praksis, som jeg synes er fornuftig. Det, der måske kan blive lidt vanskeligt, er, at opnå en ensartet bedømmelse af de problemer, der måtte opstå, såsom hvilke kiosker der må have lov at have en lukketid, som svarer til den, de større trafik kiosker i øjeblikket har. Jeg tror, at det, vi her må sigte mod, nok er det, som ministeren har foreslået, men at det administrativt må ligge helt klart med cirkulærer og retningslinjer, således at der ikke bliver tale om forskelligartet fortolkning, idet nogenlunde ensartede retningslinjer bør følges. Vi deler altså fra